

[Niels Helveg Petersen.]

måttet arbejde under betydeligt tidspres, og det må vi acceptere for at opnå formålet.

Det er ikke rigtigt, at udviklingskommunerne bliver ringere stillet med dette forslag — da slet ikke, hvis hensyn tages til tilskud til vanskeligt stillede kommuner. Men det er rigtigt, at udviklingskommunerne som sådan er vanskelige at hjælpe igennem ordninger, der på den ene eller den anden måde tager hensyn til indkomstgrundlag i kommunen, fordi udviklingskommunerne har høje indkomstgrundlag. Skal de hjælpes — her er jeg, tror jeg, enig med den foregående taler — så er der meget, der taler for, at udviklingskommunernes problemer i første række skal løses gennem særlige låneordninger. Jeg vil gerne tilføje, at for mig at se forholder det sig sådan, at udviklingskommunernes problemer bedst kan løses i forbindelse med bestræbelserne for at skabe en hovedstadsordning.

Det spiller videre ind i denne diskussion, at der i forbindelse med forliget om realkreditten er skabt betydelig bedre muligheder for udviklingskommunerne på lånemarkedet, idet de har fået adgang til at optage almindelig realkredit i nye skoler, hvad der jo hjælper mange udviklingskommuner, fordi det ofte i begyndelsen er skolebyggeriet, der presser så hårdt på. Befolkningsudviklingen er kommet, boligerne er bygget, skolerne skal bygges, og det betyder, at långivning til dette område rammer ret præcist nogle af de mest påtrængende behov i udviklingskommunerne. Det næste er, at man for udviklingskommunerne i øvrigt giver bedre muligheder for almindelig lånoptagning end for andre kommuner. Også dette vil være en hjælp for udviklingskommunerne.

Med disse tilføjelser, som er kommet til siden lovforslagets fremsættelse, mener jeg at man med tryghed kan vedtage dette lovforslag.

Poul Dam: Da mit partis ordfører på disse områder, hr. Krog Hansen, er syg og dels ikke har kunnet være med til betænkningens færdiggørelse, dels ikke kan være til stede her i dag, skal jeg på socialistisk folkepartis vegne knytte nogle bemærkninger til forslaget.

Jeg bemærkede, at hr. Niels Helveg Petersen nævnte, at alle problemer ikke var løst, men at der endnu stod nogle tilbage, og det er så sandt, som det er sagt. Jeg har også forstået, at finansministeren for nylig har udtalt, at den nuværende regering skulle sidde, indtil alle problemer var løst, så det er måske derfor, man lader nogle problemer stå tilbage. Der kan dog også tænkes andre forklaringer.

At problemerne ikke løses med dette lovforslag, er ganske klart. Man laver en udlicningsordning, som ganske rigtigt giver nogle af de dårligere stillede kommuner lidt bedre vilkår, og som også ganske rigtigt giver et måske lidt mere rimeligt beskatningsniveau i nogle meget rige kommuner. Men hele lovforslagets sontring mellem rige kommuner og fattige kommuner tager kun hensyn til en del af problematikken. Jeg skal ikke gentage alt, hvad der er blevet sagt om udviklingskommuner, men måske understrege, at udviklingskommuner ikke alene er disse typiske kommuner med den stærke befolkningstilvækst, men også er en række kommuner, hvor der er særlige kommunale opgaver, der trænger sig på i disse år. Det kan skyldes forureningsproblemet, som vi jo taler så meget om, at man måske en gang imellem glemmer, at vi ikke gør noget ved det, men kun snakker om det, og det kan være en række andre ting, som i den ene eller den anden kommune lægger et særlig stort pres på den kommunale økonomi. Om en kommune er rig eller fattig, afgøres ikke alene af beboernes indtægter, men så sandelig også af, hvilke opgaver der skal løses netop nu eller i hvert fald i de allernærmeste år. Der kan være kommuner — og jeg har set i udvalgs materialet, at der er en række af dem — som skal aflevere forholdsvis betydelige beløb til andre kommuner og gør det med rimelighed, fordi de har et forholdsvis stort beskatningsgrundlag, men det er samtidig kommuner, hvorom man ved, at de uden at have særlig lave skatter i adskillige år har måttet udskyde meget væsentlige kommunale opgaver.

Ulykken er, at vi faktisk ikke er i stand til at gennemføre en fornuftig landsplanlægning, så længe man stiller en række kommuner i sådanne økonomiske situationer, at de ikke kan få foretaget de anlæg på det ene eller det andet område, som er nødvendige